

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Co/34/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3723200311
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Sopková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3723200311.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Sopkovej a členiek senátu JUDr. Dariny Legerskej a JUDr. Ivce Čelkovej v spore žalobkyne A. B., nar. XX.XX.XXXX, C., D. - E. X, zastúpenej F. G. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. - E. X, C., proti žalovaným: 1/ A. H., nar. XX.XX.XXXX, E., I. XXXXX/XXX, 2/ J. H., nar. XX.XX.XXXX, E., I. XXXXX/XXX, obaja zastúpení Advokátskou kanceláriou Nagy & Zachveja s.r.o., so sídlom Bratislava - mestská časť Staré Mesto, Štúrova 11, IČO: 36 868 272, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. PB-7C/9/2023-191 zo dňa 3.decembra 2024, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Žalovaným 1/, 2/ proti žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu v znení jej doplnenia, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že je vlastníčkou nehnuteľností, zapísaných na LV č. XXX, vedenom katastrálnym odborom Okresného úradu Púchov, k. ú. C. - K., parc. č. KN C XXXX o výmere 888 m² - zastavaná plocha a nádvorie, parc. č. KN C XXXX o výmere 102 m² - záhrada, parc. č. KN C XXXX o výmere 794 m² - záhrada a stavby - rodinného domu s. č. XX, postaveného na parc. č. XXXX a taktiež určenia vlastníckeho práva ku stavbám, a to ku garáži, stodole, drevenej šope, stavby studne, murovanému humnu, kompostovisku s príslušenstvom, oploteniu pozemku, kanalizačnej prípojke, elektrických rozvodov, studni a betónovému nádvoriu s tým, že by bola žalobkyňa zároveň povinná strpieť zápis vecného bremena spočívajúceho v doživotnom práve na LV v prospech E. L..

Žalovaným 1/, 2/ priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie v ods. 8 až 12 popísal skutkové zistenia z vykonaného dokazovania a zhrnul, že žalobkyňa svoj žalobný nárok opiera o argumentáciu, že jej vlastnícke právo vzniklo titulom vydržania, ako o to, že kúpna zmluva o prevode predmetných nehnuteľností, D. XXX/XXXX, XX.XX.XXXX - XXX/XXXX, uzatvorená medzi dedičmi po poručiteľovi M. L. - G. L., nar. XX.XX.XXXX a F. L., nar. XX.XX.XXXX ako predávajúcimi a žalovanými 1/ a 2/ ako kupujúcimi, je absolútne neplatný právny úkon.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 38, § 130 ods. 1, § 132 ods. 1, 2, § 133 ods. 2, § 134 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka. K argumentácii žalobkyne o nadobudnutí vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam titulom vydržania uviedol, že žalobkyňa síce v žalobe argumentovala svoje vydržanie tým, že nehnuteľnosti mala dlhodobo (od svojho detstva) užívať, ako aj svojim emocionálnym vzťahom k uvedeným nehnuteľnostiam, v priebehu celého konania však nepreukázala nadobúdaci titul, na základe ktorého by mala byť vlastníkom uvedených nehnuteľností práve žalobkyňa. Naopak, po celú dobu tvrdila, že vlastníkom nehnuteľností bol jej brat M. L., na ktorého tieto nehnuteľnosti previedla darovacou zmluvou matka žalobkyne, E. L.. Práve nebohý M. L. uvedené nehnuteľnosti vlastnil až do svojej smrti dňa 11.09.2019, následkom čoho sa stali predmetom dedičstva po ňom, kedy tieto v zmysle uznesenia Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 04.02.2020 sp. zn. 13D/108/2019, Dnot 270/2019 nadobudli G. L., nar. XX.XX.XXXX (manželka poručiteľa) a E. F. L., nar. XX.XX.XXXX (dcéra poručiteľa), každá z nich po 1/2 - ici k celku. Táto skutočnosť nebola žalobkyňou v priebehu konania rozporovaná, či spochybnená. Je preto vylúčené, aby súčasne svedčil vlastnícky titul k nehnuteľnostiam tak zosnulému M. L., resp. jeho dedičom a súčasne žalobkyňi. Téze o nedobromyseľnosti žalobkyne svedčí aj tá skutočnosť, že sama žalobkyňa sa vyjadrila v tom smere, že vedela celú dobu o tom, že na LV č. XXX je ako vlastníkom predmetných nehnuteľností zapísaný jej brat M. L.. Žalobkyňa tak nespĺnila ani jeden zo zákonných predpokladov na vydržanie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, keďže tieto neužívala a nebola, resp. nemohla byť dobromyseľná v tom, že by jej nehnuteľnosti patrili. Pokiaľ žalobkyňa odkazovala na inštitút tzv. mimoriadneho vydržania, ako správne poznamenali žalovaní, takýto inštitút slovenský právny poriadok nepozná, preto ho v danej veci ani nemožno aplikovať. Súd prvej inštancie poukázal na nekonzistentnosť skutkových tvrdení žalobkyne, kedy sa na jednej strane domáhala určenia, že ona je vlastníčkou uvedených nehnuteľností, na strane druhej tvrdila, že nehnuteľnosti reálne patria jej matke, E. L.. Žalobkyňou navrhovaný petit, kedy sa domáhala určenia jej vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, za súčasného tvrdenia o vlastníckom práve jej matky, je preto nevykonateľný. V konaní Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 6C/9/2023 sa E. L. (matka žalobkyne) žalobou domáhala určenia, že G. L., nar. XX.XX.XXXX a E. F. L., nar. XX.XX.XXXX nie sú dedičkami nehnuteľností, ktoré boli evidované na LV č. XXX v čase smrti poručiteľa M. L. (brata žalobkyne) a určenia, že E. L. je vlastníčkou nehnuteľností evidovaných na LV č. XXX k.ú. C.. Aj z tohto návrhu je zjavné, že za vlastníčku predmetných nehnuteľností sa považovala matka žalobkyne, E. L. a nie samotná žalobkyňa. Pokiaľ žalobkyňa v priebehu konania rozšírila žalobný petit tak, že sa domáhala aj určenia jej vlastníckeho práva ku stavbám, a to ku garáži, stodole, drevenej šope, stavby studne, murovanému humnu, kompostovisku s príslušenstvom, oploteniu pozemku, kanalizačnej prípojke, elektrických rozvodov, studni a betónovému nádvoriu, ktoré sa nachádzajú na liste vlastníctva č. XXX, súd uvádza, že žalobkyňa nepreukázala svoje vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam, resp. stavbám na nich postaveným, preto súd žalobu v tejto časti považoval za nedôvodnú. Vo vzťahu k argumentácii žalobkyne o absolútnej neplatnosti právneho úkonu - kúpnej zmluvy o prevode predmetných nehnuteľností, D. XXX/XXXX, XX.XX.XXXX - XXX/XXXX, uzatvorenej medzi G. L. a F. L. ako predávajúcimi a žalovanými 1/ a 2/ ako kupujúcimi, súd zdôraznil, že žalobkyňa výslovne uviedla, že túto neplatnosť nežiada vysloviť v rámci výroku rozsudku, ale ju žiada posúdiť len ako prejudiciálnu otázku. Po vykonaní dokazovania súd zistil, že G. L. bola obmedzená v spôsobilosti na právne úkony rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 6Ps/2/2020 zo dňa 25.11.2020, právoplatným a vykonateľným dňa 07.12.2020. K uzatvoreniu žalobkyňou napádanej kúpnej zmluvy však došlo už 02.03.2020 (vklad vlastníckeho práva v prospech žalovaných je zo dňa 17.03.2020), teda v čase, kedy G. L. ako predávajúca ešte mala plnú spôsobilosť na právne úkony. Z uvedeného vyplýva, že právny úkon - Kúpna zmluva V XXX/XXXX, zo dňa 17.3.2020 nie je neplatným právnym úkonom. K argumentácii žalobkyne o neplatnosti kúpnej zmluvy kvôli údajnej konzumácii alkoholu F. L. súd prvej inštancie poukázal na to, že mu nie je známe rozhodnutie o obmedzení spôsobilosti na právne úkony F. L. z dôvodu nadmernej konzumácie alkoholických nápojov v čase uzatvorenia predmetnej kúpnej zmluvy, pričom opak nepreukázala ani samotná žalobkyňa, preto súd tejto argumentácii žalobkyne neuveril. Zároveň súd uvádza, že pokiaľ sa žalobkyňa chcela domáhať vyslovenia neplatnosti predmetnej zmluvy, jej povinnosťou bolo poňať do žaloby ako stranu sporu aj dotknuté zmluvné strany, t. j. G. L., nar. XX.XX.XXXX a E. F. L., nar. XX.XX.XXXX, ktorým svedčí pasívna vecná legitímácia v uvedenej veci. Žalobkyňa tak nespĺnila ani procesnú podmienku konania, teda riadne vymedzenie sporových strán v časti o určenie neplatnosti právneho úkonu - kúpnej zmluvy.

4. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Vzhľadom na to, že žalovaní 1/ a 2/ mali v konaní plný úspech, priznal im voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Proti rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa a navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo jej žalobe vyhovel s tým, že zároveň určí neplatnosť právneho úkonu kúpnej zmluvy o prevode predmetných nehnuteľností, V XXX/XXXX, XX.XX.XXXX - XXX/XXXX, uzatvorenej medzi G. L. a F. L. ako predávajúcimi a žalovanými 1/ a 2/ ako kupujúcimi. Ďalej navrhla, aby odvolací súd vylúčil z rozhodovania veci sudcu JUDr. Róberta Jankovského a aby verejný ochranca práv a predsedovia súdov podali na neho na Najvyšší správny súd disciplinárny návrh za porušenie práva žalobkyne na prístup k súdu, porušenie jej práva na spravodlivý proces, porušenie Ústavy SR a CSP. Uviedla, že vec prejednávajúci sudca JUDr. Róbert Jankovský bol zaujatý, porušil ústavu a zákony, mal byť z konania vylúčený. Poukázala na to, že sudca si nespĺnil zákonnú povinnosť podľa § 181 ods. 2 CSP, súdne pojednávanie, dokazovanie ani nezačalo a súd nevydal uznesenie podľa § 181 ods. 2 CSP, teda súd nemal splnené procesné podmienky na rozhodnutie, a nemohol rozhodnúť vo veci samej. Žalobkyňa ho na túto zákonnú povinnosť upozornila, sudca ju ignoroval. Namietla porušenie povinnosti sudcu spíňať predpoklady sudcovskej spôsobilosti ako aj zavinené nesplnenie alebo porušenie jeho povinností

sudcu. Namietala vadnosť uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16NcC/3/2023 zo dňa 02.01.2024, ktorým súd nesprávne rozhodol, že sudca JUDr. Róbert Jankovský nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Z tohto dôvodu podala novú námietku zaujatosti dňa 02.12.2024, doplnenú dňa 03.12.2024, o ktorej námietke súd nekonal a nerozhodol, preto

v rámci odvolacieho konania je odvolací súd povinný riadne sa zaoberať námietkou zaujatosti. Zaujatosť sudcu sa prejavuje v nezákonnom a svojvoľnom postupe, rozhodovaní a správaní sudcu. Sudca ďalej nevyzval žalobkyňu na doplnenie žaloby o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy podľa § 129 ods. 1, 2 CSP, čím jej odňal možnosť prístupu k súdu. Nesplnenie mandukčnej povinnosti súdu predstavuje inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zaujatý sudca verejne klame (ods. 24 napadnutého rozsudku), replikuje vyjadrenia žalovaných, ktorým nezákonne nadŕža. Sudcovia Jankovský a Bajzová sa dopustili zločinu lúpeže a zločinu zneužitia právomoci verejného činiteľa, ohýbania práva

a disciplinárneho previnenia, ktoré sú nezlučiteľné s funkciou sudcu. Sudca Jankovský už mal za tieto trestné činy byť odsúdený. Porušoval kontradiktórnosť sporového konania, nahrádzal činnosť zástupcu žalovaných, konal ako strana sporu, nezákonne zmanipuloval výsledok konania, ignoroval dôkazy a svedecké výpovede. Konkrétne mala rozhodnutú vopred, čo sa prejavilo na jeho arogantnom správaní na pojednávaní 03.12.2024 a v nezákonnom

a svojvoľnom rozhodnutí, v ktorom verejne klamal. Žalobkyňa sporné nehnuteľnosti užívala, je dobromyseľná v tom, že nehnuteľnosti jej patria. Pokiaľ sudca v rozsudku uvádza, že žalobkyňa výslovne uviedla, že neplatnosť kúpnej zmluvy nežiada vysloviť v rámci rozsudku, ale ju žiada posúdiť ako prejudiciálnu otázku, ide o nehoráznu lož zaujatého sudcu, ktorý týmto preukázal, že vec mal rozhodnúť vopred. Žaloba bola dňa 12.07.2023 doplnená o návrh na určenie neplatnosti kúpnej zmluvy. Sudca rozhodol v rozpore s realitou, preto musí byť zaujatý. Darovacia zmluva na mal. M. L. bola neplatná, vôľa matky žalobkyne bola, aby nehnuteľnosti nadobudla dcéra, teda žalobkyňa. Od tohto momentu žalobkyňa nehnuteľnosť vydržala, bola dobromyseľná v tom, že nehnuteľnosti jej patria. Nebyť nedovolených podmienok úradníčky, ktorá si vymýšľala, vlastníkom nehnuteľností, ktoré sú predmetom žaloby, by nebol jej brat, M. L., ale by ním bola žalobkyňa. Právny úkon na syna E. L., M. L., bol urobený v tiesni, nezákonne, vnucovaním predstáv nejakej úradníčky a z donútenia, teda neslobodne. Žalobkyňa a maloletý brat v čase uzavretia darovacej zmluvy, ktorá bola urobená v tiesni a pod zakázanými podmienkami úradníčky, ani nevedeli, aké účinky má právny úkon, aké právne následky môžu nastať a nikto nevedel, že jej brat zomrie skoro. Matka žiadala syna v nedeľu pred jeho smrťou, že nehnuteľnosti prevedie späť na matku, čo sa však už nedalo zrealizovať, pretože v utorok zomrel. Potom sa stala situácia neriešiteľná, žalovaní ju zneužili. Brat žalobkyne uznal držbu, vlastníctvo matky E. L., a preto E. L. mala v nehnuteľnosti evidovaný trvalý pobyt.

V súdnom konaní sp. zn. 6C/9/2023 sa matka žalobkyne, E. L., domáhala určenia, že žalované G. L. a F. L. nie sú dedičkami nehnuteľností a určenia, že E. L. je vlastníčkou nehnuteľností evidovaných na LV č. XXX, k. ú. C.. Následná vôľa bola, aby nehnuteľnosti darovala žalobkyni. Poukázala na podľa nej nesprávny bod 11 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie. Súd nemá hodnotiť, či sú vykonateľné dva žalobné petity dvoch rôznych žalôb súčasne, ale je povinný skúmať len vykonateľnosť žalobného návrhu konkrétnej žaloby, ktorú má na stole. Žalobný petit je vykonateľný.

V odseku 11 sudca znevažuje morálne hodnoty žalobkyne a jej úctu k matke a k jej právam. Takúto interpretáciu súdu odmieta a považuje ju za vadu (error) zo strany súdu a za zmätočnosť. Konanie žalovaných považuje za protiprávne, nedobromyseľné, kúpna zmluva žalovaných trpí vadou prejavu vôle pre trvalú alebo dočasnú poruchu duševnú predávajúcich 1/, 2/ v rozhodnom období. Predávajúci neboli dedičmi, dedičské konanie bolo napadnuté v konaní

sp. zn. 6C/9/2023. Otec žalovanej 2/ bol upozornený na to, že nehnuteľnosti sú nepredajné. Pokiaľ žalovaní zanedbali opatrnosť pri vykonaní úkonu uzavretia kúpnej zmluvy, znášajú následky tohto konania. Ignorovali, že E. L. mala na nehnuteľnostiach trvalý pobyt. G. L. bola v čase podpisu kúpnej zmluvy so žalovaným 1/, 2/ v tiesni, bola týraná. Súd prvej inštancie príliš formalisticky tvrdí, že k uzatvoreniu napadnutej kúpnej zmluvy došlo platne, v čase keď G. L. mala ešte plnú spôsobilosť na právne úkony (02.03.2020), pretože rozsudok sp. zn. 6Ps/2/2020 je až zo dňa 25.11.2020. Takýto záver súdu nemožno akceptovať, pretože k súdnemu konaniu boli doložené lekárske správy a znalecký posudok, ktoré preukazujú mentálny stav G. L. v čase podpisu zmluvy, teda že v rozhodnom období trpela duševnou poruchou. Mentálny stav F. L. v čase podpisu zmluvy so žalovanými 1/, 2/ vyplývajú z toho istého spisu, ide o zistenia advokátky B.. Advokátka opísala neprístojné správanie F. L., že ju otec (M. L.) chcel vydediť, opisovala závislosti F. L., na základe ktorých táto nebola schopná na právne úkony. Rozhodujúci bol záver, že G. L. a F. L. v rozhodnom čase trpeli duševnou poruchou, ktoré spôsobovali vadu právneho úkonu v celom rozsahu, teda v čase podpisu kúpnej zmluvy. Na absolútnu neplatnosť je súd povinný prihliadať ex offo.

6. Žalovaní 1/, 2/ sa k odvolaniu žalobkyne písomne vyjadrili tak, že sa stotožňujú so závermi súdu prvej inštancie, s právnym posúdením veci a majú za to, že žalobkyňa nesprávne posudzuje a vykladá predmet sporu, ale aj procesné podmienky. Opakované námietky žalobkyne vo vzťahu k vec prejednávajúceho sudcu boli posúdené Krajským súdom v Trenčíne, Najvyšším súdom SR, pričom oba vyhodnotili, že námietky žalobkyne sú nedôvodné a konajúci sudca nie je vylúčený. Pridržali sa doterajších vyjadrení vo veci. Žalobkyňa nie je a nemôže byť dobromyseľná v tom, že jej vlastnícke právo k rodinnému domu patrí, keďže má dlhodobú vedomosť, že rodinný dom bol prevezený na jej brata. Brat žalobkyne dom vlastnil viac ako 40 rokov na základe darovacej zmluvy, nikto o jeho vlastníctve nepochyboval a žalobkyňa mala o tom podľa jej vlastných tvrdení vedomosť. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní namieta, že ju súd nepoučil o potrebe doplniť žalobu, súd nemôže v spore naznačovať, že tvrdenia v spore sú nedostatočné a uvádzať, čo je potrebné preukázať a aké podanie má strana vykonať. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní poukazuje na novú námietku zaujatosti, táto bola podaná oneskorene (v odvolaní) dňa 20.01.2020. Procesný postup súdu, ktorý predchádzal vydaniu rozsudku bol podľa žalovaných správny a zákonný, odôvodnenie rozsudku je dostatočné, jasné a presvedčivo dáva odpovede na všetky otázky a skutočnosti podstatné pre posúdenie predmetu sporu. Samotná skutočnosť, že žalobkyňa nesúhlasí so závermi súdu prvej inštancie nestačí na naplnenie podmienky dôvodného odvolania. Navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal im nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

7. Žalobkyňa sa ďalej písomne vyjadrila dňa 13.03.2025 tak, že zástupca žalovaných porušuje právny poriadok a treba, aby sa ním zaoberala Slovenská advokátska komora. Advokát nadfíza sudcovi B.. Svojím vyjadrením zástupca žalovaných preukázal, že napadnutý právny úkon žalovaných 1/ a 2/ je absolútne neplatný aj pre rozpor s dobrými mravmi, pretože otec žalovaných vedel, že dom a pozemky sú nepredajné. Advokát žalovaných je právne negramotný a preukázal, že zaujatý sudca rozhodol na želanie zástupcu žalovaných, za ktorého vystupoval a konal aj na pojednávaní 03.12.2024. Vyjadrenie žalovaných nie je kvalifikovaným vyjadrením, je irelevantné a nepodstatné, pretože sudca bol sám povinný oznámiť svoju zaujatosť. Zotrvála na argumentácii o zaujatosti vec prejednávajúceho sudcu.

8. Ďalším podaním zo dňa 24.03.2025 žalobkyňa zopakovala svoje námietky vo vzťahu k vec prejednávajúceho sudcovi ako aj zástupcovi žalovanej.

9. Žalovaní 1/, 2/ podaním zo dňa 28.03.2025 uviedli, že tvrdenia žalobkyne vo vyjadrení nepovažujú za správne, tieto sú pre posúdenie sporu irelevantné. Zotrvávajú na doterajších vyjadreniach a majú za to, že nie sú dané žiadne odvolacie dôvody, na ktoré žalobkyňa poukazuje.

10. Žalobkyňa podaním zo dňa 17.05.2025 poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 28Cdo/2264/2009 a na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22Cdo/5163/2014, na základe ktorých sa rozoznávajú 2 rôzne postavenia osoby, ktorej bolo dedičstvo potvrdené súdnym

rozhodnutím, a to a/ nepravého dediča, voči ktorému má oprávnený dedič práva podľa § 485 Občianskeho zákonníka a dobromyseľný nadobúdateľ je pri nadobudnutí od nepravého dediča chránený § 486 Občianskeho zákonníka a b/ nevlastníka, pričom skutočný vlastník veci, ktoré boli osobe priznané v dedičskom konaní, sa nebude môcť domáhať nárokov podľa § 485 Občianskeho zákonníka, ale podľa všeobecných ustanovení

o ochrane vlastníckeho práva. V druhom prípade vydanie veci nebude podliehať premlčaniu podľa § 105 Občianskeho zákonníka. Oprávnený dedič nenadobudne vlastnícke právo k veci, ktorá nemala patriť do dedičstva, ani ak bude dedičstvo potvrdené súdom. Skutočný vlastník veci môže proti osobe, ktorá má jeho vec v držbe, podať žalobu o určenie vlastníckeho práva. Ani dobromyseľný nadobúdateľ nenadobudne v takomto prípade vlastnícke právo

k nehnuteľnosti. Položila otázku, či je správne a spravodlivé, ak osoba, ktorá konala v dobrej viere v správnosť údajov v katastri nehnuteľností a súdneho potvrdenia o nadobúdateľovi (dedičovi) môže vlastnícke právo nadobudnúť iba vydržaním po desiatich rokoch, a teda by aj po ôsmich rokoch mohla o nehnuteľnosť prísť? Poukázala na možnosť prelomenia zásady nemo plus iuris rozhodnutím Veľkého senátu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VObdo/2/2020.

Je na dobromyseľnom nadobúdateľovi, aby presvedčil súd, že ide o prípad, že je namieste výnimočné prelomenie zásady nemo plus iuris v prospech ochrany jeho práv nadobudnutých

v dobrej viere. Okrem dobromyseľnosti bude zohrávať úlohu čas od nadobudnutia nehnuteľnosti nevlastníkom, dôvody, pre ktoré pôvodný vlastník stratil držbu nehnuteľnosti, prípadne spáchanie trestného činu a odplatnosť právneho úkonu. Poukázal na

§ 1109 písm. d) NOZ, platného v Českej republike s tým, že rozhodovacia prax súdov rozlišuje medzi právnymi následkami nadobudnutia nehnuteľnosti dobromyseľným nadobúdateľom od nepravého dediča a osobou, ktorej bolo v dedičskom konaní potvrdené nadobudnutie nehnuteľnosti titulom dedenia, ak sa neskôr ukáže, že nehnuteľnosť nebola v čase smrti vo vlastníctve poručiteľa. V prvom prípade sa na dobromyseľného nadobúdateľa aplikuje § 486 Občianskeho zákonníka a dôjde k prelomeniu zásady nemo plus iuris v prospech práv nadobudnutých v dobrej viere. V druhom prípade aplikácia § 486 Občianskeho zákonníka nie je možná a pôjde o všeobecné nadobudnutie nehnuteľnosti od nevlastníka, kde nadobúdateľ bude ťahať za kratší koniec. Uvedené znamená, že odvolací súd musí zobrať do úvahy okolnosti, že predávajúce (scudziteľky) boli obyčajní nevlastníci a boli v stave psychickej poruchy. Tiež musí zobrať do úvahy prípadné spáchanie trestného činu predávajúcej na poručiťovi (neposkytnutie pomoci poručiťovi a týranie blízkej osoby), vydedenie predávajúcej F. L., ktoré práve pre protiprávne konanie predávajúcej poručiťel nemohol a nestihol zrealizovať. Nevlastník (poručiťel) chcel pred smrťou vlastníctvo vrátiť pôvodnému vlastníkovi, čo pre smrť nestihol. Pravým vlastníkom je žalobkyňa, čo v žalobe odôvodnila. Žalobou sa svojich práv žalobkyňa domáha od roku 2023, kúpna zmluva žalovaných je absolútne neplatným právnym úkonom. Smrť poručiťela (nevlastníka) nastala práve preto, že nevlastník - predávajúca F. L. bola v stave závislosti a konala protiprávne, trestne tým, že neposkytla poručiťovi pomoc s úmyslom, že sa spolu s násilným trestne odsúdeným partnerom dostanú k peniazom z dedičstva poručiťela (nevlastníka). Tvrdenia žalovaných sú neopodstatnené a irelevantné.

11. Podaním zo dňa 08.06.2025 žalobkyňa doručila odvolaciemu súdu podanie, v ktorom poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VCdo/1/2024, publikované pod číslom R 15/2024, ktoré sa zaoberá podmienkami vydržania. Žalobkyňa splnila podmienky vydržania aj bez existencie písomného nadobúdacieho úkonu. Rozhodujúce je, že držiteľ, žalobkyňa, konala poctivo a preukázateľne išlo o dar žalobkyni, nie jej bratovi - M. L.. Išlo

o bezodplatné plnenie, dom a pozemok žalobkyne užívala od detstva, na základe darovania sa chopila držby a stala sa dobromyseľnou držiteľkou. Ak sudcovia tento judikát pri rozhodovaní nezohľadnia, naplnia skutkovú podstatu trestného činu ohýbanie práva.

12. Ďalšie vyjadrenia podané neboli.

13. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov.

14. V zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalobkyne nariaďovať pojednávanie.

15. V zmysle § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

16. Odvolací súd je v zásade viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

17. Odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu (§ 379 písm. c/ CSP).

18. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

19. Žalobkyňa z hľadiska jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) uplatnila vo svojom odvolaní odvolacie dôvody spočívajúce v tom, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, f/ a h/ CSP).

20. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP i vzhľadom na odvolaciu námietku žalovanej posudzoval odvolací súd v prvom rade z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou, ktorá sa týka procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP.

21. Čo sa týka žalovanou namietaného odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, vychádzajúc z obsahu súdneho spisu možno v prvom rade konštatovať, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednávania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania. Odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám odôvodnenia rozsudku podľa § 220 ods. 2 až 4 CSP. Odvolací súd zdôrazňuje, že Ústavný súd SR v tomto smere konštatoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. (rozhodnutie sp. zn. IV. ÚS 115/03 zo dňa 03.07.2003). V rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 358/09 zo dňa 15.10.2009 Ústavný súd SR uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (nález sp.zn. II. ÚS 410/06 zo dňa 02.08.2007). Súd prvej inštancie v ods. 1 napadnutého rozsudku uviedol, čoho sa v konaní žalobkyňa domáha, v ods. 2 uviedol argumentáciu žalovaných 1/, 2/, v ods. 5 napadnutého rozsudku popísal, ktoré dôkazy v konaní vykonal a v odsekoch 8 až 12 aké skutkové okolnosti z nich zistil. V ods. 13 až 22 uviedol zákonné ustanovenia, podľa ktorých vec posudzoval a v ods. 23 až 27 sa dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými podstatnými skutkovými tvrdeniami a právnymi argumentami vo veci, ktoré jasne a zreteľne špecifikoval, uviedol, ako vyhodnotil vykonané dôkazy a ako na danú vec aplikoval relevantnú právnu úpravu. Z týchto dôvodov mal odvolací súd za nedôvodnú odvolaciu námietku žalobkyne ohľadne nedostatku odôvodnenia napadnutého rozsudku.

22. Z obsahu odvolacích námietok je pritom zrejmé, že žalobkyňa považuje za porušenie práva na spravodlivý proces právne posúdenie súdom prvej inštancie v jej neprospech. Je však potrebné uvedomiť si, že sporové konanie je konaním, kde vždy proti sebe stoja dve strany, ktorých tvrdenia a záujmy sú v zásade protichodné, úloha súdu je práve v tom, aby na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru o (ne)pravdivosti tvrdení tej-ktorej strany a prijal právne závery tomu zodpovedajúce.

Je teda zrejmé, že jedna strana v spore musí byť vždy tou neúspešnou. Samotným rozhodnutím súdu a právnym posúdením sporu súdom však nemôže dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces.

23. Strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu (článok 6 CSP). Rovnosť pred súdom je len výrazom rovnosti strán civilného sporového konania. Rovnosť pred zákonom a rovnosť pred súdom je obsahom toho istého pojmu a znamená rovnaké postavenie oboch procesných strán pri aplikácii hmotných i procesných predpisov ktorýmkoľvek súdom voči ktorémukoľvek účastníkovi konania. Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o právach a povinnostiach ktorých rozhoduje civilný súd (m. m. PL. ÚS 43/95).

24. V súdnej veci obsah spisu nedáva podklad pre záver, že súd prvej inštancie porušil zásadu rovnosti procesných strán v neprospech žalobkyne. Súd prvej inštancie vytvoril obom procesným stranám rovnakú možnosť vyjadriť sa k veci, k vykonanému dokazovaniu, k priebehu konania a k vyjadreniam protistrany.

25. Žalobkyňa porušenie práva na spravodlivý proces videla aj v opomenutí aplikácie § 181 ods. 2 CSP zo strany súdu prvej inštancie a teda neoboznámení s jeho predbežným právnym názorom.

26. Podľa § 181 ods. 2 CSP po úkonoch podľa odseku 1, súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak postupoval pri predbežnom prejednaní sporu.

27. Zo zápisníc o pojednávaní prvoinštančného súdu vyplýva, že súd na prvom pojednávaní a ani neskôr výslovne neoboznámil strany sporu s tým, ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné a nesporné a neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci.

28. Najvyšší súd SR v rozsudku 7Cdo/260/2022 zo dňa 30.09.2024 uviedol, že cieľom § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho je cieľom zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv.

Z judikatúry ÚS SR (sp. zn. IV. ÚS 16/2012) vyplýva, že súd až v samotnom rozhodnutí vo veci, a nie v rámci postupu podľa § 118 ods. 2 OSP, vyjadří svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednávanej veci (porovnaj aj uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/3/2016

z 22. marca 2017, uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/211/2013 z 13. mája 2014). Treba tiež zdôrazniť, že súd rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu (§ 215 ods. 1 CSP), berie do úvahy iba skutočnosti, ktoré vyšli najavo počas konania (čl. 11 ods. 4 CSP) a pri zisťovaní skutkového stavu vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti (§ 186 ods. 2 CSP). Súd pri výkone spravodlivosti nesmie byť obmedzovaný tak pôvodnými predbežnými závermi o skutkovej stránke veci, ako ani prípadným vlastným predbežným právnym posúdením.

29. Odvolací súd tak v zmysle uvedených záverov najvyššej súdnej autority zastáva názor, že s poukazom na predmet konania z pohľadu žalobkyne nemohlo byť prekvapivým, čo má dokazovať príp. aký prostriedok procesného útoku uplatniť vychádzajúc z hmotnoprávnej právnej úpravy vlastníckeho práva a opomenutie aplikácie § 181 ods. 2 CSP súdom prvej inštancie sa v okolnostiach danej veci konvalidovalo vydaním rozhodnutia vo veci samej súdom prvej inštancie, v ktorom rozhodnutí súd oznámil svoje názory a tým zhojil tento procesný nedostatok.

30. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní argumentuje, že vo veci rozhodol sudca, ktorý mal byť z rozhodovania pre svoju zaujatosť vylúčený (§ 365 ods. 1 písm. c/ CSP), odvolací súd uvádza, že podľa § 53 ods. 3 CSP ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu alebo jeho rozhodovacej činnosti, súd na námietku zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému

súdu nepredkladá. Vzhľadom na to, že žalobkyňa vidí porušenie zásady nestranného sudcu výlučne v procesnom postupe veci prejednávajúceho sudcu a v samotnom meritórnom rozhodnutí, ktorým nebolo vyhovie jej žalobe, na takto formulovanú námietku, vznesenú v odvolaní, odvolací súd nemohol prihliadať. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že v priebehu konania bolo na základe námietky zaujatosti žalobkyne uznesením č. k. 16NcC/3/2023 zo dňa 02.01.2024 právoplatne rozhodnuté, že sudca JUDr. Róbert Jankovský nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci.

31. Ďalej žalobkyňa namieta tzv. inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, ktorá mala spočívať v tom, že ju súd prvej inštancie nevyzval na opravu a doplnenie žaloby v časti o určenie neplatnosti právneho úkonu podľa § 129 ods. 1, 2 CSP, resp. že nie je pravdou, že by sa určenia neplatnosti právneho úkonu - kúpnej zmluvy, uzavretej medzi predávajúcimi G. L. a F. L. a kupujúcimi žalovanými 1/, 2/ dňa 17.03.2020, domáhala len vo forme riešenia predbežnej otázky.

32. Po preskúmaní veci odvolací súd zistil, že žalobkyňa svoj nárok na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, zapísaným na LV č. XXX, k. ú. C. – K., s tým, že jej bude uložená povinnosť strieť zápis vecného bremena v prospech E. L. uplatnila žalobou, doručenou súdu dňa 03.02.2023. Žaloba obsahuje všeobecné náležitosti podania podľa § 127 ods. 1 CSP ako i osobitné náležitosti žaloby vo veci samej podľa § 132 ods. 1 CSP, teda označenie strán, opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. V súdnej veci tak nebol daný dôvod na procesný postup súdu podľa § 129 ods. 1 CSP.

33. Následne žalobkyňa podaním zo dňa 12.07.2023 doručeným súdu dňa 17.07.2023 doplnila žalobu tak, že namietala i neplatnosť kúpnej zmluvy, uzavretej medzi predávajúcimi G. L. a F. L. a kupujúcimi žalovanými 1/, 2/ dňa 17.03.2020, avšak v závere podania uviedla, že žiada určiť vlastnícke právo podľa žalobného návrhu. Podaním zo dňa 17.10.2023, doručeným súdu dňa 27.10.2023 navrhla, aby súd ex offo určil neplatnosť daného právneho úkonu. Podaním zo dňa 07.01.2024, doručeným súdu dňa 23.02.2024 navrhla, aby súd okrem vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, zapísaným na LV č. XXX, k.ú. C. – K. určil i vlastnícke právo v jej prospech k stavbám, garáži, stodole, dielni, drevenej šope, studni, murovanému humnu, kompostovisku, oploteniu pozemku, kanalizačnej prípojke, elektrickým rozvodom a betónovému nádvoriu. Taktiež navrhla, aby súd určil, že kúpna zmluva, uzavretá medzi predávajúcimi G. L. a F. L. a kupujúcimi žalovanými 1/, 2/ dňa 17.03.2020, je neplatná. V podaní zo dňa 02.12.2024, doručenom súdu dňa 03.12.2024 žiadala, aby súd neplatnosť kúpnej zmluvy, uzavretej medzi predávajúcimi G. L. a F. L. a kupujúcimi žalovanými 1/, 2/ dňa 17.03.2020 riešil ako prejudiciálnu otázku. Na pojednávaní dňa 03.12.2024 zástupkyňa žalobkyne na otázku súdu uviedla, že napriek písomnému podaniu zo dňa 07.01.2024 žiada, aby súd otázku platnosti kúpnej zmluvy, uzavretej medzi predávajúcimi G. L. a F. L. a kupujúcimi žalovanými 1/, 2/ dňa 17.03.2020, riešil len ako prejudiciálnu otázku. Výslovne uviedla, že nežiada, aby súd rozhodoval o pripustení zmeny žaloby v tomto smere. Správny bol potom procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý sa otázkou neplatnosti kúpnej zmluvy, uzavretej medzi predávajúcimi G. L. a F. L. a kupujúcimi žalovanými 1/, 2/ dňa 17.03.2020 zaoberal len ako otázkou prejudiciálnou v ods. 26 napadnutého rozsudku. Navyiac, samostatná žaloba o určenie neplatnosti právneho úkonu ako žaloba o určenie právnej skutočnosti podľa aktuálnej právnej úpravy obsiahnutej v § 137 CSP prípustná nie je, s výnimkou prípadov, ak tak vyplýva z právneho predpisu, čo však nie je prejednávaný prípad. Vzhľadom na to, že žalobkyňa neplatnosťou danej kúpnej zmluvy argumentovala už v prvoinštančnom konaní a posudzujúc obsah odvolania žalobkyne z hľadiska jeho celého obsahu (§ 124 ods. 1 CSP), odvolací súd osobitne nerozhodoval o (ne)pripustení návrhu na zmenu žaloby zo strany žalobkyne o určenie neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy, ale sa s touto argumentáciou žalobkyne vysporiadal ako s odvolacou námietkou. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že zmena žaloby v odvolacom konaní nie je možná (§ 371 CSP).

34. Čo sa týka odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/, g/ a h/ CSP, vychádzajúc z obsahu spisu, súd prvej inštancie správne posúdil nárok žalobkyne o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Na základe argumentácie žalobkyne v konaní sa správne zaoberal otázkou splnenia predpokladov vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v zmysle § 132 ods. 1, 2, § 130 ods. 1, § 134 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka a podľa názoru odvolacieho súdu dospel k správnejmu záveru o neunesení dôkazného bremena zo strany žalobkyne.

35. Z ustanovenia § 134 Občianskeho zákonníka vyplýva, že na vydržanie nehnuteľnosti je potrebná dobromyseľná držba, t. j. držiteľ musí byť v dobrej viere, že mu vec patrí, čo znamená, že nemá ani nemohol mať pochybnosti o svojom vlastníckom práve. Zároveň držiteľ musí vec ovládať a užívať ako vlastník súvisle v zákonom stanovenej lehote (pri nehnuteľnostiach 10 rokov). Záver o tom, že je to práve žalobkyňa, ktorá sa domáha určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam titulom vydržania, a ktorá je povinná preukazovať okolnosti, skutočnosti, svedčiace dobromyseľnej držbe a predkladať o tom dôkazy, vyplýva z dlhodobej ustálenej súdnej praxe (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/120/2019, stanovisko najvyššieho súdu R 45/1986). I podľa aktuálnych rozhodnutí Najvyššieho súdu SR - rozsudok sp. zn. 7Cdo/302/2021, rozsudok sp. zn. 1Cdo/22/2023 a iné - toho, kto tvrdí, že vlastníctvo veci nadobudol vydržaním, zaťažuje - bez ohľadu na § 130 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka - procesná povinnosť tvrdiť a preukázať skutočnosti, z ktorých vyvodzuje dobromyseľnosť svojej držby. Vyvrátiteľná domnienka uvedená v tomto ustanovení sa uplatní (až) vtedy, keď aj po vykonanom dokazovaní pretrváva stav neistoty o dôvodnosti presvedčenia držiteľa, že mu vec patrí, a je preto vhodnejšie vychádzať z dobromyseľnosti jeho držby a dôkazné bremeno preniesť na toho, kto dobromyseľnosť držby spochybňuje.

36. V súdnej veci zo samotných skutkových tvrdení žalobkyne vyplýva, že vlastníkom sporných nehnuteľností mal byť jej brat, M. L., na ktorého ich previedla ich matka, E. L., darovacou zmluvou v čase, keď bol M. L. maloletý. Z obsahu spisu je zrejmé, že M. L. bol vlastníkom nehnuteľností až do svojej smrti (XX.XX.XXXX) a následne boli nehnuteľnosti predmetom dedenia po ňom. Na základe uznesenia dedičského súdu sp. zn. 13D/108/2019 zo dňa 04.02.2020 boli ako vlastníčky nehnuteľností zapísané G. L. (manželka poručiteľa) a E. F. L. (dcéra poručiteľa), každá v 1-ici. I keby boli pravdivé skutkové tvrdenia žalobkyne o tom, že matka, E. L., chcela, aby jej nehnuteľnosti syn M. vrátil, nie je možné na ich základe vyvodiť, že by vlastníkom nehnuteľností bola automaticky žalobkyňa, ako sa mylne domnieva. I z obsahu spisu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 6C/9/2023 o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré konanie bolo zastavené uznesením zo dňa 08.03.2023 pre nezaplatenie súdneho poplatku za návrh, je zrejmé, že určenia vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam, sa domáhala matka žalobkyne, E. L.. Z vyjadrení žalobkyne je nepochybné, že od počiatku vedela, že na liste vlastníctva k nehnuteľnostiam je ako vlastník zapísaný jej brat M. L.. Na základe popísaných okolností záveru súdu prvej inštancie o tom, že žalobkyňa nepreukázala splnenie čo i len jedného zo zákonných predpokladov na vydržanie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, keď tieto neužívala a nebola, resp. nemohla byť dobromyseľná v tom, že by jej nehnuteľnosti patrili, niet čo vytknúť. Rovnako tak bol správny záver súdu prvej inštancie o nepreukázaní vlastníckeho práva žalobkyne k veciam: garáž, stodola, drevená šopa, studňa, murované humno, kompostovisko s príslušenstvom, oplotenie pozemku, kanalizačná prípojka, elektrické rozvody a betónové nádvorie v konaní. Žalobkyňa v konaní neoznačila a nepreukázala žiadny nadobúdaci titul, na základe ktorého by mohla nadobudnúť presvedčenie, že jej sporné veci patria.

37. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že dôvodná nebola ani odvolacia námietka žalobkyne, týkajúca sa arbitrárnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

38. Vo všeobecnosti, arbitrárny rozsudok je taký rozsudok, ktorý je založený na svojvôli a ľubovôli súdu, neopierajúci sa o zákon. Podľa judikatúry Ústavného súdu SR, arbitrárne rozhodnutie všeobecného súdu znamená najmä extrémny nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním skutkovými a právnymi zisteniami, interpretácia, ktorá je v extrémnom nesúlade s obsahom právnej praxe (odklon od ustálenej judikatúry), bez toho, aby boli dostatočne odôvodnené dôvody, na základe ktorých súd odmietol stabilizovanú výkladovú prax, nerešpektovanie kogentnej normy, interpretácia, ktorá je v extrémnom rozpore s prioritami spravodlivosti (predpojatý formalizmus), hodnotenie dôkazov vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej novej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové základy.

39. Odvolací súd po preskúmaní veci nezistil v rozhodnutí súdu prvej inštancie znaky svojvôle. Súď prvej inštancie prijaté právne závery náležite vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím

ich účelu, podstaty a zmyslu, vo vzťahu k čomu odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP.

40. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o nároku na náhradu trov konania, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie, vychádzajúc zo zásady zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) a miery úspechu, ktorá sa zisťuje tak u žalobcu ako aj u žalovaného.

41. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

42. Odvolací súd rozhodol i o trovách odvolacieho konania.

43. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

44. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

45. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

46. Odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP žalovaným 1/, 2/, ktorí boli v odvolacom konaní úspešní v celom rozsahu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% voči neúspešnej žalobkyni.

47. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)
- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolateľ má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).